

През есента на '24' год., като студентка, се настаних да живея в семейството на Никола Понков Вапцаров. Живота си устройих съвместно и живеехме като едно семейство в една стая и вестибюл. Това ми даде възможност да се запозная и опозная от близо Вапцаров като човек и отчасти като професионален революционер. От съвместния ни живот, макар и само няколко месечен, имам много и разнообразни спомени от Вапцаров, но няколко случки са се особено силно врязали в паметта ми. Те характеризират Вапцаров като извънредно честен и пословично скромен човек, дълбоко обичащ живота, човек с голямо сърце и богата душа. За тези няколко случки искам да разкажа.

От разговори с колеги студенти бях чула за стихове на Н. Понков, още преди да го познавам, дори на един имен ден чух да се редитира стихотворението му " Писмо " / испански цикъл / , но името Н. Понков не можах да свържа с името Вапцаров и отивайки да живея в семейството му аз не знаех, че той е поет. Стихосбирката му " Моторни песни " не бях виждала. Един ден в къщи се бях разровила в библиотеката на Вапцаров, за да търся нещо за четене. Съвсем случайно открих, написана на пишуща машина, драмата му " Деветата вълна " .Зачетох се. Поразих ме дълбокият смисъл, правдивото изложение на сюжета и голямата морална сила на идеите вложени в пиесата. Това ми се видя необикновено смело. Дотогава не бях чела такова революционно произведение. Четех и Вапцаров израстваше пред мен друг човек, нов и непознат до днес. Така се бях увлякла в четенето, че не съм усетила кога той е влязъл в стаята. И два, когато през рамо ми се протегна една ръка, за да вземе листовите, аз го видях. Изненадана и развълнувана , като човек, когато са хванали да се рови из творческите тайни на поета, аз едва можах да кажа :

M. Long